

JĒZUM LĪDZĪGA KALPOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 5:13, 14; Fil 2:15; Mk 12:34; Ef 4:15; Mt 4:23–25; Mt 25:31–46.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kad Viņš ļaužu pulkus redzēja, sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana” (Mt 9:36).

Jēzus patiesi rūpējās par cilvēkiem. Viņš vairāk bija ieinteresēts viņu bažās un vajadzībās nekā savējās. Viņa dzīve bija pilnībā vērsta uz citiem cilvēkiem. Viņa kalpošana bija mīloša līdzjūtība. Viņš apmierināja apkārtējo fiziskās, garīgās un emocionālās vajadzības, un tādējādi viņu sirdis tika atvērtas garīgajām patiesībām, ko Viņš mācīja. Kad Viņš dziedināja lepras slimniekus, atvēra aklo acis, padarīja dzirdīgas kurlo ausis, atbrīvoja dēmonu apsēstos, pabaroja izsalkušos un rūpējās par grūtībās nonākušajiem, tika aizskartas sirdis un izmainītas dzīves.

Tā kā cilvēki redzēja Viņa patiesās rūpes, viņi bija atvērti garīgajām patiesībām, ko Viņš mācīja. “Tikai Kristus metode dos patiesu veiksmi cilvēku aizsniegšanā. Glābējs sajaucās ar cilvēkiem kā tāds, kas ilgojās pēc viņu labuma. Viņš parādīja Savu līdzjūtību pret viņiem, kalpoja viņu vajadzībām un ieguva viņu uzticību. Tad Viņš arī lūdza viņiem: ‘Sekojiet Man!’” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 143. lpp.) Jēzus saprata, ka evaņģēlija atklāsmē pasaulei ir vajadzīga tikpat ļoti kā tā pasludināšana. Kristum līdzīga un kalpošanā Viņam nodotas dzīves patiesā liecība ir spēcīgs apliecinājums vārdiem, ko mēs runājam, un piešķir uzticamību mūsu liecībai.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. augustā.

Jēzus attieksme pret cilvēkiem

Jēzus vienmēr meklēja labu citiem. Viņš tajos saskatīja labāko. Viena no tā laika reliģisko vadītāju kritikām pret Jēzu bija tā, ka Viņš “uzņem grēciniekus un ēd kopā ar tiem” (Lk 15:2). Viņi bija nobažījušies par to, ka Viņš draudzējās ar “bezdievīgajiem”. Viņu reliģiskie uzskati bija drīzāk atsvešinoši, nevis iesaistoši. Viņi bija pārsteigti, kad Jēzus par Sevi teica: “Jo Es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus” (Mt 9:13).

Rakstu mācītāju, farizeju, saduļēju reliģija bija tāda, kas izvairās. Viņi domāja: “Dari visu, kas iespējams, lai izvairītos no grēka piesārņojuma.” Lai gan Jēzus nebija grēka aptraipīts, Viņš atnāca uz šīs pasaules čūsku midzeni, lai to izglābtu, nevis lai no tā izvairītos. Viņš ir “pasaules gaisma” (Jņ 8:12).

Izlasī Mt 5:13, 14. Kādas divas ilustrācijas Jēzus izmantoja, lai aprakstītu Savus sekotājus? Kā tu domā, kāpēc Viņš izmantoja šīs specifiskās ilustrācijas? Sk. arī Jņ1:9; Jņ 12:46, Fil 2:15.

Sāls bija viens no vissvarīgākajiem resursiem senajā pasaulē. Tas bija ārkārtīgi vērtīgs, un reizēm Romas leģioni izmantoja to naudas vietā. Tas bija lielas bagātības simbols. Tas tika izmantots, lai saglabātu pārtiku un piešķirtu ēdienam garšu. Salīdzinot Savus sekotājus ar sāli, Viņš būtībā pateica, ka patiesā pasaules bagātība nav ietekmīgākie un bagātākie cilvēki. Patiesā pasaules bagātība ir nodevušies kristieši, kas rada pārmaiņas Dieva valstības labā. Viņu nesavtīgās kalpošanas mīlestības darbi saglabā pasaules labestību un piedod garšu tās gaisotnei.

Otrā ilustrācija, ko Jēzus izmantoja (Mt 5:14), bija “pasaules gaisma”. Gaisma neizvairās no tumsas. Tā spīd tumsā. Tā neatraujas no tumsas. Tā izspiežas cauri tumsai, padarot tumsu gaišu. Jēzus sekotājiem ir jāizlaužas cauri šīs pasaules tumsai savā tuvākajā apkārtnē, ciemos, mazās un lielās pilsētās, lai apgaismotu viņus ar Dieva godību.

Pārdomājot Jēzus vārdus Jņ 17:15–18, kā mums jāsaprot doma par nošķiršanos no pasaules un izvairīšanos no visa pasaulīgā? Vai tas ir viens un tas pats? Ko Jēzus domāja, kad Viņš lūdza, lai Viņa sekotāji ir pasaulē, bet ne no pasaules? Kā to īstenot? _____

Jēzus izturēšanās pret cilvēkiem

Jēzus mērķis bija izcelt cilvēkos visu to labāko. Pat tad, ja apstākļi bija neparasti izaicinoši, Viņš atbildēja ar žēlastību. Lūkas evaņģēlijs ziņo, ka pūlis “brīnījās par žēlastības vārdiem, kas nāca pār Viņa lūpām” (Lk 4:22), un Jāņa evaņģēlijs piebilst, ka “žēlastība un patiesība nāca caur Jēzu Kristu” (Jņ 1:17). Viņa pieeja cilvēkiem bija atbrūņojoša. Viņa žēlastības pilnie vārdi aizskāra viņu sirds stīgas.

Izlasi Mt 8:5–10 un Mk 12:34. Kādus cerības pilnus vārdus Jēzus izteica diviem “bezcerīgiem” cilvēkiem – Romas centurionam un jūdu rakstu mācītājam? _____

Jēzus teiktais Romas militārajam pavēlniekam bija revolucionārs. Padomājiet, kā šis armijas oficiers jutās, kad Jēzus paziņoja, ka Viņš pat Israēlā nav redzējis tāda līmeņa ticību. Padomājiet arī par jūdu rakstu mācītāja pārdomām, kad Jēzus viņam teica: “Tu neesi tālu no Dieva valstības.” Jēzus spēja cilvēkos izcelt vislabāko. Ir tikai dažas lietas, kas var aiziet tik tālu kā kompliments, lai atvērtu sirdis evaņģēlijam.

Salīdziniet Jes 42:3, Kol 4:5, 6 un Ef 4:15. Kādus svarīgus principus šie panti māca mums par ticības līdzdalīšanu citiem un par attiecībām ar viņiem? _____

Ja mūsu vārdi ir iedrošinoši un žēlastības pilni, tiem ir pozitīva ietekme uz citiem cilvēkiem. Jesajas pravietiskie vārdi atklāj, ka Jēzus “kvēlojošu degli neizdzēsīs” un “ielūzušu niedri nenolauzīs”. Citiem vārdiem, Jēzus bija tik līdzjūtīgs, ka Viņš bija uzmanīgs, lai nevajadzīgi nesalauztu kādu, kas tikko ir nācis pie ticības, un nenoslāpētu vismazāko ticības dzirksti viņā.

Kāpēc tas, kā mēs kaut ko pasakām, ir tikpat svarīgi vai pat vēl svarīgāk par to, ko mēs sakām? Kā tu reaģētu uz šādu apgalvojumu: “Patiesība ir patiesība, un cilvēkiem tā ir vai nu jāpieņem, vai jāatmet”? Vai ir kas nepareizs šajā apgalvojumā? _____

Jēzus dziedinošā kalpošana

1. daļa

Mūsu Kunga evaņģelizācijas metode ir iet tālāk par iegaumētām uzrunām un sagatavotām prezentācijām. Tā ir tik bagāta un dinamiska kā pati dzīve. Katru dienu mēs stāvam plecu pie pleca ar cilvēkiem, kam ir visu veidu vajadzības: fiziskas, garīgas un emocionālas. Kristus ir iededzies apmierināt šīs vajadzības ar mūsu starpniecību, lai mēs izrādītu rūpes par cilvēku vientulību, ciešanām un sirds sāpēm, kā arī neslēptu interesi par viņu priekiem, cerībām un sapņiem.

Jēzus kalpoja cilvēku apzinātajām vajadzībām, lai Viņš varētu beigās apmierināt arī viņu visslēptākās vajadzības. Apzinātās vajadzības ir tās dzīves jomas, par kurām cilvēki jau saprot, ka nevarēs paši kaut ko atrisināt. Tā var būt vajadzība atnest smēķēšanu, samazināt svaru, sākt ēst labāku uzturu vai tikt galā ar stresu. Tā var būt vajadzība pēc ēdiena, mājokļa vai medicīniskās aprūpes. Tā var būt vajadzība pēc pāru vai ģimenes konsultācijas.

Augstākā vajadzība tomēr ir tā, kas cilvēkiem ir vajadzīgs visvairāk – vajadzība pēc personiskām attiecībām ar Dievu un apziņa, ka viņu dzīvei ir mūžības vērtība. Izlīgums ar Dievu salauztā pasaulē ir mūsu visaugstākā vajadzība.

Izlasi stāstus par paralizēto vīru Mt 9:1–7 un sievieti ar asiņošanu Mk 5:25–34. Kādas norādes mums ir abos šajos stāstos, ka Jēzus saistīja fizisko dziedināšanu ar augstāko vajadzību pēc izlīguma ar Dievu? _____

Kristus dziedinošā kalpošana ietvēra daudz vairāk nekā tikai fizisko un emocionālo dziedināšanu. Jēzus ilgojās, lai cilvēki piedzīvotu pilnību, ko ir izjaukusi grēka ielaušanās. Kristum fiziskā dziedināšana bez garīgas dziedināšanas neskaitījās pilnīga. Ja Dieva mīlestība motivē mūs ilgoties pēc cilvēka fiziskās un emocionālās labklājības, tā motivēs mūs arī daudz vairāk ilgoties pēc šī cilvēka garīgās labklājības, lai viņš varētu dzīvot visā pilnībā šeit un arī visā mūžībā. Galu galā, ikviens cilvēks, ko Jēzus bija dziedinājis, beigās nomira. Tāpēc viņu patiesā vajadzība, pāri visām citām, bija garīga.

Kādas iniciatīvas mūsu draudze var uzņemties vietējā kopienā, lai apmierinātu cilvēku vajadzības un parādītu, ka mēs par viņiem patiesi rūpējamies? Padomā par cilvēkiem savā kopienā. Ko tava draudze dara, lai ienestu pārmaiņas cilvēku dzīvē? _____

Jēzus dziedinošā kalpošana 2. daļa

Izlasi Mt 4:23–25 un Mt 9:35. Kāda trīskārša pieeja veido pamatu Kristus kalpošanai? Kā Viņš apmierināja cilvēku vajadzības, un kā tas ietekmēja viņu dzīvi? _____

Jēzus apvienoja trīs kalpošanas daļas – mācīšanu, sludināšanu un dziedināšanu. Viņš līdzdalīja mūžīgos principus, lai mēs visi varētu dzīvot nozīmīgu un mērķtiecīgu dzīvi. Viņš teica: “Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība” (Jņ 10:10). Viņa kalpošana atklāja žēlastības pārpilnību. Un Jēzus nāca, lai darītu mūs spējīgus dzīvot pārpilnu dzīvi jau tagad un visā mūžībā.

Izlasi Mk 1:32–39. Jēzus pavadīja visu dienu, dziedinot slimos un izdzenot dēmonus. Pēc tam, kad Viņš nākamajā rītā bija pavadījis laiku lūgšanā un pūlis meklēja vēl dziedināšanu, Viņš devās prom uz citu pilsētu. Kāpēc Viņš tos nedziedināja? Ievēro, ko Viņš pats min kā iemeslu Mk 1:38, 39. _____

Šis stāsts ir dziļš. Pēc neskaitāmu ļaužu dziedināšanas iepriekšējā dienā Jēzus nākamajā dienā atstāja pūli, kas meklēja Viņu un kam vēl joprojām bija dziedināšanas vajadzība. Viņš paskaidroja, ka Viņš ir nācis pasaulē, lai sludinātu evaņģēliju. Jēzus nebija tikai iespaidīgs brīnumdaris. Viņš bija dievišķais Dieva Dēls, kas bija nācis glābšanas misijā. Viņš nevarēja samierināties tikai ar fizisku slimību dziedināšanu. Viņš ilgojās, lai cilvēki saņem mūžīgās dzīvības dāvanu, ko Viņš piedāvāja. Viņš skaidri apliecināja mērķi, kāpēc Viņš bija nācis uz šo zemi, ar šiem vārdiem: “Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo” (Lk 19:10). Katrs dziedināšanas darbs bija iespēja atklāt Dieva raksturu, atvieglot ciešanas un nodrošināt mūžīgās dzīvības iespēju.

Vai ir iespējams dzīvot pārpilnu dzīvi, ko Jēzus piedāvā, ja esi trūcīgs un slim? Vai Jēzus piedāvāja cilvēkiem kaut ko dziļāku par fizisku dziedināšanu? Kādos praktiskos veidos mēs varam vadīt cilvēkus pie garīgām patiesībām, kalpojot viņu fiziskajām un emocionālajām vajadzībām? _____

Kas Jēzum ir svarīgi

Mt 24. nodaļā Viņa mācekļiem uzrakstītajai Jēzus vēstij, kas savieno notikumus starp Jeruzālemes iznīcināšanu un Viņa atgriešanos, seko trīs līdzības par gala laiku Mt 25. nodaļā. Šīs līdzības apraksta rakstura īpašības, ko Jēzum ir svarīgi redzēt cilvēkos, kas gaida Viņa otro atnākšanu. Līdzība par desmit jaunavām uzsver patiesas, autentiskas, Gara pildītas dzīves svarīgumu. Līdzība par desmit talantiem izceļ, cik svarīgi ir uzticīgi izmantot dāvanas, ko Dievs ir devis katram no mums. Līdzība par aītām un āžiem atklāj, ka patiesa kristietība kalpo to cilvēku vajadzībām, ar ko Dievs mums katru dienu liek sastapties.

Izlasiet Mt 25:31–46. Kā Jēzus apraksta patiesu kristietību? Uzrakstiet tās kalpošanas jomas, par kurām runāts šajos pantos. _____

Lai gan šī līdzība runā par cilvēku patieso fizisko vajadzību apmierināšanu – šo stāsta aspektu mums nevajadzētu atstāt novārtā –, vai ir iespējams, ka tur slēpjas kas vairāk? Cilvēku dvēselēs ir apslēpts izsalkums un slāpes pēc Jēzus, kas ilgojas tikt apmierinātas (Jņ 6:35, Jņ 4:13, 14). Mēs visi esam svešinieki, kas ilgojas pēc mājām, līdz mēs atklājam savu patieso identitāti Kristū (Ef 2:12, 13, 19). Mēs esam garīgi kaili, līdz tiksīm ietērpti Viņa taisnībā (Atkl 3:18, Atkl 19:7, 8).

Vecās Derības pravieši bieži aprakstīja cilvēka stāvokli kā tādu, kas ir bezcerīgi slim (Jes 1:5, Jer 30:12–15). Grēka slimība ir fatāla, bet pravieši norāda mums uz dziedināšanas līdzekli. “Jo Es sasiešu tavas vātis un dziedēšu tavas brūces, saka Tas Kungs” (Jer 30:17). Jēzus ir dziedināšanas līdzeklis pret mūsu dvēseles dzīvību apdraudošo slimību.

Līdzība par aītām un āžiem pamāca mūs rūpēties par to cilvēku fiziskajām vajadzībām, kas ir ap mums, bet tajā ir vēl kas vairāk. Tas ir stāsts par Kristu, kas apmierina dvēseles visdziļākās vajadzības, un tas ir Viņa aicinājums sadarboties ar Viņu, kalpojot tiem, kas ir ap mums. Pavadīt egoistisku dzīvi un atstāt novārtā citu fiziskās, garīgās un emocionālās vajadzības nozīmē riskēt ar mūžīgu zaudējumu. Līdzībā tie, kas atdeva dzīvību par kaut ko vairāk nekā sevi, saņem Kunga uzslavu un tiek uzņemti mūžībā, bet tie, kas savtīgi sekoja paši savam ceļam un atstāja novārtā citu vajadzības, saņem Kunga nosodījumu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Daudzi netic Dievam un ir zaudējuši ticību arī cilvēkiem, bet viņi augstu vērtē līdzjūtību un izpalīdzību. Viņu sirdis tiek aizkustinātas, ja kāds, kura motīvs nav uzslavas vārdi vai savtīgas intereses, ienāk viņu mājā, kalpo slimajam, paēdina izsalkušo, apģērbj kailo, mierina noskumušo un laipni norāda uz Dievu, kura mīlestības un līdzjūtības vēstnesis ir šis darbinieks. Dziļi sirdī rodas pateicība. Ticība ir iededzināta. Šie ļaudis redz, ka Dievs rūpējas par tiem, un ir gatavi klausīties, kad tiek atvērts Viņa Vārds.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 145. lpp.)

Nesavtīgā Jēzus kalpošana atver sirdis, salauž aizspriedumus un rada uzticēšanos pret evaņģēliju. Draudze ir Kristus miesa, kas apmierina vajadzību pēc mīlestības visapkārt. Kristus sūta mūs savās kopienās, lai mēs Viņa vārdā ienestu pārmaiņas. Lai gan mums noteikti ir jābūt uzmanīgiem, lai netiktu pasaules piesārņoti (un tas ir ļoti reāls un bīstams drauds mūsu draudzei), mums vienlīdz ir jābūt aizsargātiem cilvēkiem tur, kur viņi ir, un jāļauj sevi izmantot Dievam, kurš grib paņemt cilvēkus no tās vietas, kur viņi atrodas, un aizvest viņus tur, kur viņiem vajadzētu būt.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc Kristus līdzjūtīgā kalpošana ir tik spēcīga, laužot aizspriedumus un atverot cilvēku sirdis, lai uzklautu garīgās patiesības? Mēģiniet iedomāties, cik daudz ietekmīgāka būtu mūsu liecība, ja mēs atspoguļotu tādas pašas nesavtīgas rūpes par citiem, kā to darīja Jēzus.

2. Vai tu vari atcerēties, kad tu pateici kaut ko patiesu, pareizu, pat vajadzīgu, bet tu to pateici nepareizi, tas ir, sliktā tonī vai ar nepareizu attieksmi. Ko tu mācījies no šīs pieredzes, kas var palīdzēt tev to vairs neatkārtot, piemēram, gaidīt, kad esi nomierinājies, un tikai tad runāt?

3. Pakavējieties vairāk pie domas, ka pat visi tie cilvēki, kas ir dziedināti vai uzmodināti no mirušajiem, beigās nomirst. Ko tas mums stāsta par to, kā mums vajadzētu vadīt savu misiju un kalpošanu savā apkārtnē?

4. Kādu kalpošanu vietējā kopienā jūs draudze varētu uzsākt, ko jūs šobrīd vēl nedarāt?

5. Kā garīgās iespējas tiem, kas meklē, jūs varat radīt ar kalpošanu apzinātajām viņu vajadzībām?